

ACZÉL GÉZA

(szino)líra

torzósztár

ÁRASZT

hogy fiatalságunk kétes bőse a világ túloldalán kicsi csapatával elindult a hegyekből a zsarnok ellen innen nézve talán rendben van hogy miként manipulálta aztán e honban a nagy kalandot a szellemiekben enyhén szólva szerény politikai élcsapat arra a költészetben nincsen elég adat bár a castro-képlet kezdetektől némileg zavaros ám a komplex kutatásban valami apró ethosza mégiscsak adatott hogy bajszálon függött élete a torzonborz drabantnak ami akkor különösen nem volt témája a fiatalságban tobzódó hadaknak legfeljebb a fehér rum a szivar és juantorena aki vágatszámokban az egész világ előtt ért a célba aztán öregedvén csak előbújt a málladozó asszociációs rengetegből gyengülő hallás és szürkülő látás mögött is az átfedések sora melyek aljában ha nem is búvik meg a szervilis kutatásokba vetett hitnek alkonya magányában zord empátiával a versben bujdosó elmereng amikor körötte egy gátlástalan szabadcsapat ördögös diktatúrával fenyeget hiszen ezekre a pöcsökre még csúzlival sem lőttek akkor kinek nevében árasztják el a templomokat a temetőket s aknázzák alá a sok sikerrel amúgy se fenyegető jövőt

ARAT

körülöttünk népiesen szólva arat a halál s bár szerettem volna mindig korszerűnek látszani túl sok modernség nem terem a múlás ravatalán ezért aztán egész életemben göngyöltem magam előtt az ellentmondásos poétikai képletet a gödör mellett különös lenne kézen állva könnyezni adekvát formájában nem így jelentkezik a túlcsondult érzelem és ez már a tágabb szépség erős normáinak szabályait sérti legyen az újkori feminista ihlet vagy világmegváltó pózokba kevert férfigőg s habár a folyamatosan anakronizmusba rogyant világot látva olykor fejet is hajtunk a hol víg hol drámai ezotériák előtt szorongást gerjesztő alagutakon az idők mélyére tapogatta magának a konstrukciónak nincs önállóan élvezhető alapja hacsak kétes háttér tanulmányokba bele nem feledkezünk zavaros társalgásokban én mindig az intellektuálisan megformált lírára szavaztam csak öregedvén közelebb engedve a véget az egykori reflexek már nem marasztanak s már nem tetszik a lázadó gesztus mellyel állítólag nagy avantgárd költőnk perzsaszőnyegére a permanens tzara kiköpött az ifjúság nosztalgiája azért ettől még betekig múltamban körözött

ARATÓ-CSÉPLŐ GÉP

szinte eszmélkedésem óta irritál mikor hanyatt dobja magát lazán a magabiztos ürge a modern egyenlőség nevében lehet akár ürgelány akiket a lustaság és a közhely egy életre elbutít és így szórják embertársakról művészetről politikáról a tutit a legegyszerűbb árnyalatokig sem elérve zsigerből és személyiségi zavarokból taszítva

be a présbe mindent ami él és mozog életmodell szerint mixelve össze romantikus szerelmet erkölcsi fönséget és szellemi pogromot némelykor elégedetten az önfényezés torz tükrébe is tekintve hogy mázlival a lojális környék akár feltúrt homlokára hintse a bölcsesség babérjait s mikor már azt hiszed mindenki megbülyült odakint rejtélyesen működő képzeted a tudat hátsó peremére betaszít egy arató-cséplő gépet és sokáig kétségbeesetten ülsz míg valamilyen összefüggés fel nem dereng például hogy rövidnadrágos nyaraláskor egyszer láttál te is ilyet és lenyűgözött ez a zseniális ipari egyveleg amelynek elől vas orra még a kalászt rágja s hátul már a szent búzaszemet okádja dobogva de témáját rögtön vissza is dobja mit tudsz te az egésztől ha nem is olyan ártalmas ez a felület mint az említettek

SIMON BETTINA

Vékony jég

Anyám, amikor legutóbb együtt ástunk a kertben – virágágyásokat gondoztunk önkéntes alapon a főtéren, amiről nem tudott a közvezetőség, ezért este mentünk, és titokban léptük át az elkerített részt –, azt mondta nekem – valójában csak úgy maga elé, mert a sötétben nem láttam az arcát, és ő se nézhetett rám, vagyis pontosabb azt mondani, maga elé mondta – halkán, nehogy lelepleződjünk – vagy az is lehet, a sötétben annyira felerősödött a hallásom, hogy anyám gondolatait is meghallottam, de ez fordítva is lehetséges: anyám kibangosította a gondolatait, hogy a csendet ne verje fel a beszélgetés –, hogy nála sokkal jobb anyát is megérdemeltem volna, én meg álltam tovább a sötétben, és ástam a földet, amibe tápszert kevertünk, hogy kinőjenek a virágok. Hátha újra kinőnek, gondoltuk, és akkor a miskolci virágóra tavaszra újra járni fog. Ástunk tovább, a gyökerekhez tettünk cévitamin-kapszulákat is, pedig azokat vágott virágnak szokták adni, de nem érdemes ezen spórolni, legfeljebb semmi haszna. Anyám magában is beszél, nem csak hozzám, és szerintem jobb anyát is megérdemelt volna, de nem mondom el neki, mert úgyse ismerné be, hogy szerinte is igazam van, ezért azt mondom magam elé, hogy igazad van.